

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

CATALUNYA

SALA SOCIAL

MDT

IL·LM. SR. AMADOR GARCIA ROS

IL·LM. SR. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ

IL·LM. SR. EMILIO DE COSSIO BLANCO

Barcelona, 18 de juny de 2009

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA núm. 4971/2009

En el recurs de suplicació interposat per ASEPEYO MUTUA DE ACCIDENTES DE TRABAJO núm. 151 a la sentència del Jutjat Social 2 Tarragona de data 5 de desembre de 2007 dictada en el procediment núm. 233/2007 en el qual s'ha recorregut contra la

part INSS T, TGSS, ... i TOLDO COLOR, S. L., ha actuat com a ponent Il·lm. Sr. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ.

ANTECEDENTES DE HECHO

Primer. En data 01.02.07 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre Invalidesa general, en la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 5 de desembre de 2007, que contenia la decisió següent:

"Que desestimando íntegramente la demanda presentada por MUTUA ASEPEYO, contra el INSTITUTO NACIONAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, y TESORERÍA GENERAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, ...y TOLDO COLOR, S.L., debo absolver y absuelvo a los demandados de todas las pretensiones contra ellos formuladas en la demanda."

Segon. En aquesta sentència es declaren com a provats els fets següents:

PRIMERO.- El trabajador, ... , nacido el 27 de abril de 1972, afiliado del RGSS, prestando servicios por cuenta y orden de la demandada Toldo Color, SL con la categoría profesional de aprendiz de de siderometalurgia, el 4 de junio de 1997, sufrió accidente de trabajo al desplomarse el andamio sobre el que estaba trabajando, caída que le causó una fractura de astrágalo derecho.

La empresa tenía concertada la cobertura de las contingencias derivadas de riesgo profesional con la Mutua demandante, estando al corriente en el pago de las cotizaciones

(expediente administrativo y documentos núm. 28 del trabajador demandado)

SEGUNDO.- El Sr. ... fue alta el 7 de enero de 1998.

El 13 de diciembre de 2004 fue intervenido mediante una mosaicoplastia por los servicios médicos de Asepeyo, al haber reaparecido las molestias en el tobillo afectado.

Al reaparecer nuevas molestias, el 6 de septiembre de 2005 se le practicó una exostosis del cuello del astrágalo y tibia derechos para reparar el cartílago del pie.

El 17 de enero de 2006 fue dado de alta.

(ramo Asepeyo y docs. del 2 al 20 del Sr....)

TERCERO.- Iniciado expediente administrativo de incapacidad permanente, el trabajador fue evaluado por el ICAM el 31.8.06. Tras posterior dictamen propuesta de la CEI de 28.9.06, la Dirección Provincial del INSS dictó resolución de 6.10.06, declarando al trabajador afecto de una incapacidad permanente parcial para su profesión habitual de aprendiz de siderometalúrgia, derivada de accidente de trabajo, con derecho a la correspondiente prestación de 24 mensualidades de una base reguladora mensual de 350,38 euros, a cargo de la mutua Asepeyo.

Contra esta resolución interpuso la mutua reclamación previa que fue expresamente desestimada.

(expediente administrativo)

CUARTO.- El trabajador padece: "Fractura de astrágalo en 1997, reintervenido en varias ocasiones. Limitaciones de la movilidad del tobillo derecho: -20° a la flexión (le restan 40° de 60°), y -15° a la extensión (le restan 5° de 20°)".

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a les parts contràries i la demanada..., no impugnant-lo la resta d'intervinents. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

PRIMER. Postula l'entitat col·laboradora un primer motiu de suplicació que, per la via de l'apartat a) de l'art. 191 TRLPL, denuncia la infracció d'allò previst a l'art. 97.2 TRLPL. La tesi de la recurrent passa per l'afirmació que la jutjadora del primer grau no ha tingut present ni ha valorat l'activitat exercida actualment pel treballador demandant acreditada mitjançant prova de detectius i interrogatori de part, així com tampoc les manifestacions fetes pel perit del dit demandat, en relació a l'acta del judici.

Cal tenir present que el dret a la tutela judicial efectiva inclou el d'obtenir dels òrgans judicials una resposta raonada, motivada, fundada en Dret i congruent amb les pretensions oportunitat deduïdes per les parts, atès que la motivació de les resolucions judicials, a banda de venir institucionalitzada en l'art. 120.3 CE, és una exigència que es deriva directament de l'art. 24.1 del text constitucional, per tal de permetre conèixer les raons de la decisió que els pronunciaments contenen i de possibilitar el seu control a través del sistema de recursos (entre moltes d'altres, SSTC 2/1999, 18/1999, 39/1999, 55/1999, 141/1999, 171/1999, 188/1999, 204/1999, 214/1999, 37/2001, 47/2001 i 155/2001). L'exigència constitucional de motivació entronca de forma directa amb el principi de l'Estat democràtic de Dret (art. 1 CE) i amb un concepte de la legitimitat de la funció jurisdiccional sustentada essencialment en el caràcter vinculant que per a tot òrgan jurisdiccional tenen la Llei i la Constitució (SSTC 55/1987, 24/1990, 22/1994, etc.). Si bé l'"última ratio" que sustenta aquest deure de motivació, atesa l'obligació d'exterioritzar el fonament de la decisió presa per l'òrgan jurisdiccional, resideix en la interdicció d'arbitrarietat i, en conseqüència, en la necessitat d'evidenciar que el decideixo de la resolució no és un simple i arbitrari acte de voluntat del jutgador en l'exercici d'un ominós absolutisme judicial, sinó una decisió raonada en termes de Dret (STC 24/1990), aquesta exigència aconsegueix una doble finalitat immediata: d'una banda, garantir l'eventual control jurisdiccional de les sentències a través del sistema de recursos; d'altra, permetre al ciutadà i justiciable conèixer el fonament de les decisions judicials, explicitant que aquestes es corresponen a una determinada hermenèutica de la Llei (SSTC 160/1996, 57/1998, 180/1998, 184/1998, 187/1998, 215/1998, 100/1999, 206/199, etc)

És clar que en el present cas la sentència impugnada resta molt lluny de poder ser considerada com vulneradora dels dits principis constitucionals i legals. És suficient donar un simple cop d'ull al pronunciament per adonar-se que existeix una clara i evident motivació, significativament en matèria de valoració de la prova. Una altra cosa és que la recurrent no estigui d'acord amb les

conclusions a les què arriba la jutjadora "a quo". No obstant, és evident que el fet de que els seus medis de prova respecte determinats punts no hagin assolit èxit no determina cap vici processal susceptible d'anul·lació de la sentència. Pel contrari, si els extrems que s'apunten es considera que són essencials per fer valer els seus drets, allò que li pertoca és postular la revisió fàctica a través de l'apartat b) de l'art. 191 TRLPL -cosa que no fa-, atès que la motivació de les sentències en relació a l'art. 97.2 TRLPL i la doctrina constitucional citada ha de ser suficient, però no exhaustiva.

SEGON. A través del segon dels motius del recurs, emparat en l'apartat c) de l'article 191 de la Llei foral es denuncia pel recurrent la infracció de l'art. 137 i de l'art. 150 ambdós LGSS.

La tesi del recurs en aquest punt és substancialment coincident amb la de la demanda, en entendre que les lesions -pacífiques- no incapaciten al demandant en el grau declarat en via administrativa -i corroborat a la instància- sinó que constitueixen simplement lesions permanents no invalidants.

La incapacitat permanent parcial produeix la disminució, almenys del 33% de la seva capacitat de guany. La dita incapacitat es caracteritza -mentre no es produeixi el desenvolupament reglamentari de la LGSS previst a la Llei 24/1997 - per no assolir el grau de total, però que ocasioni al treballador una disminució no inferior al 33% del seu rendiment normal per a aquesta professió sense impedir-li les tasques fonamentals de la mateixa

Certament és difícil i feixuc determinar si unes determinades lesions assoleixen un percentatge matemàtic, tenint present que les possibilitats laboral d'una professió poden ser molt variades i amples, en funció de l'exercici de la mobilitat funcional.

Escau, per tant, analitzar en cada cas les circumstàncies concurrents, a fi i efecte de poden determinar si la pèrdua de capacitat laboral i de guany del treballador -en relació a l'activitat que exerceix, atès que aquí no existeix causa d'extinció ex art. 49 1 c) TRLET - és suficientment significativa a fi i efecte de crear un estadi de necessitat susceptible de ser cobert amb despesa de la Seguretat Social. En el present cas pocs dubtes té la Sala de que la valoració feta a la instància és correcta, atenent els elements fàctics concurrents. D'aquesta manera, la sentència considera -sense que, tot i contenir-se en la fonamentació jurídica amb valor de fet provat se'ns demani la revisió fàctica- que el senyor ... pateix "una merma a la flexión del tobillo derecho de -20° (le restan 40° de 60°), y de -15° ala extensión (le restan 5° de 20°)", pel que "teniendo en cuenta que la profesión de trabajador para la que se valora la incapacidad es la de aprendiz de siderometalúrgia en una empresa de montajes de toldos, que pese a las conclusiones a las que llega el perito técnico propuesto por la mutua, exige el desempeño de tareas que suponen habitualmente la subida por escaleras de gato y andamios para la colocación de toldos (de hecho el trabajador se accidentó colocando un rótulo), pues aún siendo el oficial con el que trabaja el aprendiz el que decida la operación y la ejecute, el auxilio del aprendiz deberá realizarse desde el mismo andamio en que opera el oficial, generalmente subiendo y bajando más veces que éste para llevar y traer material y herramientas, resulta una mayor penosidad y peligrosidad para el demandado en la ejecución de estas tareas habituales de su puesto de trabajo, que le exigirán un mayor cuidado y lentitud en la ejecución con la consecuente merma de al menos el 33% que establece la ley de su normal rendimiento" Es tracta d'una conclusió lògica i ponderada que la Sala, tenint present la inexistència de cap oposició al relat fàctic, no pot res més que compartir, atès que la lògica final del recurs es basa no tant en la valoració de l'activitat concreta del demandant sinó en genèriques i inconcretas funcions de la professió a valorar.

Per tant, ateses les prèvies reflexions, el dit motiu ha de ser també desestimat i amb ell el recurs en la seva totalitat, amb pèrdua de les consignacions efectuades a les que es donarà la destinació legal, amb imposició de les costes d'impugnació del recurs interposat per la recurrent inclosos els honoraris de lletrat de la part demandada actuant en el recurs, que la Sala fixarà en la part dispositiva d'aquest pronunciament, tot això atès el disposat en els arts. 202 i 233.1 de la Llei de Procediment Laboral i atès el principi de venciment

Atesos els preceptes legals citats, els concordants amb els mateixos i les demés disposicions de general i pertinent aplicació

FALLO

Que hem de desestimar i desestimem el recurs de suplicació interposat per ASEPEYO, Mútua d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social número 151 contra la sentència dictada pel Jutjat Social número 2 de Tarragona en data 5 de desembre de 2007, recaiguda en les actuacions 233/2007, en virtut de demanda deduïda per la dita part actora contra l'INSTITUTO NACIONAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, la TESORERIA GENERAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, ... i TOLDO COLOR, SL en reclamació per incapacitat permanent i, en conseqüència, hem de confirmar i confirmem íntegrament la dita resolució, amb pèrdua dels dipòsits i consignacions constituïts per recórrer, imposant a la recurrent les costes produïdes pel seu recurs, i fixant en concepte d'honoraris del lletrat de la impugnant la quantitat de quatre- cents (400.-) euros, que li hauran de ser abonats per la dita recurrent.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs de cassació per a la unificació de la doctrina, que haurà de preparar-se davant aquesta Sala en els deu dies següents a la seva notificació, amb els requisits previstos en els números 2 i 3 de l'art. 219 de la Llei de Procediment Laboral

Notifiqueu aquesta sentència a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i lliuris testimoni que restarà unit al rotllo corresponent, incorporant-se l'original al corresponent llibre de sentències.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, el Magistrat ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.